

z drugimi tam pod Vio Appio? Ne, ti ne misliš tega.
 Ko bi bil tu, bi morebiti ti naredil razliko tod
 na Vii Appii in bi ločil jetra in ledvice od srca
 in bi povedal, katera je prava vera in kaj je pravi
 materializem.

Quo vadis, Domine?

Sándor Weöres (1913)

PADAJOČI SATURN Vzeli so mi čredo. Naj mar obžalujem? Nobenega dela nimam več,
 nobene odgovornosti: v zavetišču življenje starca ni težko.
 Najprej so napodili duhovnika, rogateža, ki je bleдел,
 z njegove deske, s katere je — neumnež! — vsak dan vzletal v nebo,
 in izbrali pametnejše duhovnike; pozneje kralja, nezaščitenega
 zaščitnika, in sprejeli kralje z meči; nato modrijana,
 saj imamo dovolj učenjakov; nazadnje pesnika,
 čemu bi si jecljaje prešteval prste? na njegovo mesto rinejo
 pevci, ki po naročilu smotrno opevajo želje.

Tako stojim, obrnjen z obrazom k zidu, z zlomljeno pastirsko palico.
 Moja čreda se gnete pri koritu: koliko veselih, čisto novih
 lepot plava v njem! Gobec pri gobcu, gobec spodrine gobec
 — naj mar obžalujem? — nisem več poklican za to,
 vame zasadijo čekane, ko vidim: kaj bo iz pošastnega
 razmnoževanja, iz spraskane maternice, v požrešni
 omami, v naraščajoči hitrosti, iz morilskih žarkov,
 iz eksplozije, nastavljene pred vrata?

Ko da vlak po svojih
 tračnicah drvi v prepad, ki nima nasprotnega brega —
 naj mar obžalujem? — lahko, da ga zadnjo minuto ustavijo;
 ali pa gre proga tudi nad prepadom, le da sem slep;
 morebiti bo na robu brezna razprl krila in vzletel:
 to vedo oni, ne jaz. Njihova nesreča je, če niti oni ne vedo.
 Meni je že vseeno: moja pastirska palica se je zlomila,
 lahko je poležavati na slami, se spočiti
 od tisočletne utrujenosti. Ne vidijo me, njihove glave so v koritu,
 tudi jaz vidim samo njihove zadnjice in njihova plapolajoča ušesa.

SLAVEC (Iz cikla »Idile iz pradavnine«)

Pel sem dotlej, ko me je jok zagrabil:
tista, ki je ne poznam, smehljaje pride naj.
Naj pride, s perjanico bleščéčo, mrak.
Tako prostrano je nebo! tako širok je svet!

Nikoli ne bom pozabil —
lep je bil zrak,
koder si me vodila.
Lepa je bila reka.
Nikoli ne bom pozabil.

Od venčnih listov se bo belila voda.
Ne bom imel kril, da bi k tebi poletel.
Ne bom imel srca, da bi te ljubil.
On ve to, vseokrog prihaja iz grmovja,
naj le smehljaje pride, ne bojim se.

Ko me najbolj ljubila boš, se bom poslovil.
Med suho listje padel bom,
jaz, ki sem vselej pel.

János Pilinszky (1921)

RAVENSBRŪŠKI PASIJON
Stopi iz množice drugih,
obstane v kockasti tišini,
kot projicirana slika obleka
in glava mu mežikata jetniški.

Strahovito je sam,
videti mu je vsako poro,
vse na njem je tako veliko,
vse na njem je tako drobno.

In ni naprej. Drugo je že,
drugega je bilo le tolikanj,
pozabil zakričati je,
preden omahnil je na tla.